

572
1971

საბავშვო
გაზეთი

საბავშვო

1971
მარტი
N3

8 მარტი

გიორგი ნაკოთელი

8 მარტია, მოვიმღერით
გალმა ტყვიდან მე და მზია,
— გალმა ტყეში რა გინდოდათ?
— დაგუკრიფეთ ღედას ია.

ნახ. შაქრო შაორშაძისა

გუთნის სალესავი

რეპაზი ინანიშვილი

ნახატები ზურაბ მამბრიანიშვილისა

11583

რა ახსოვს პაპას ყველაზე კარგად თავისი ბავშვობიდან? რა და, პირველად რომ წაიყვანეს გუთანზე მესხრედ.

როგორც ყველაზე პატარა, ყველაზე თვინიერი და გამწევი ხარების უღელზე დასვეს. როგორც ყველაზე წკრიალა ხმის მქონე, ამღერეს და ამღერეს ოროველა; ხოლო შუადღეს, საქონელი რომ გამოუშვებს, თითო ჯამი კორკოტი შექამეს, თითო მოწაფება წყალი დალიეს კოკიდან და აქეთ-იქით მიწვნენ თვალის მოსატყუებლად. დაუძახა პაპას მოხუცმა გუთნისდგამ მოკაუჭებული თითით.

— მოდი აქ, შვილო, შენ ყველაზე ყოჩადი ხარ! — მისცა ერთი დიდი, მოგრძო ქვა და, თავზე ხელი გადაუსვა, — აგერ, ქვემოთ, ობოლ

თელასთან რომ გუთნეულია გამოშვებული, ხომ ხედავ, ჩადი და ეს გუთნის საღესავი იმათ გუთნისდღას მიეცი, ნათხოვარი გვაქვს და სირცხვილია, დროზე რომ არ დაეუბრუნოთო.

პაპა მართლა ძალიან ყოჩაღი ბიჭი იყო. შეიღო ის ქვა მხარზე და სულ სირბილ-სირბილით ჩაუტანა ობოლ თელასთან გამოშვებული გუთნეულის გუთნისდღას. იმ გუთნისდღამ ქვა ჩამოართვა, გადაატრიალა, გადმოატრიალა, წაძინებული მებრეები გააღვიძა, იმათაც აჩვენა და ჰკითხა:

— განა ეს ჩვენს გუთნის საღესავიაო?

მებრეებმა ხელები გაასავსვეს, არა და არაო.

მაშინ ის ქვა მხარზე შეუღო პაპას ობოლ თელასთან გამოშვებული გუთნეულის გუთნისდღამ და უთხრა:

— შენ, შეიღო, გეტყობა, კარგი ბიჭი ხარ, მაგრამ იმ თქვენს წუწკ გუთნისდღას ასე უთხარი, ეგეთები არ იყოს, ეს ჩემი საღესავი არ არის და არც მივიღებ, მე რაც მოგეცი, ის გამომიგზავნე-თქო.

აუტანა პაპამ ის ქვა თავიანთ გუთნისდღას და დანაბარებაც გადასცა. გუთნისდღდა შეწუნდა, თავის მებრეებს მოუხმო და გამოიკითხა:

— განა ეს საღესავი არ გექონდა წამოდებული? ვასო, შენ არ გამოართვიო?

ვასომ კეფის ფხანა დააწყო, დაირცხვინა: — არა, ეგ არ არის. ის ავერ იქით, ძეძვის ძირში მაქვს შენახულიო.

წავიდა და უფრო დიდი ქვა მოიტანა.

— აი, წაუღე და მიაშვე იმ არსაცხოვნებელსაო.

შეიღო პაპამ ის დიდი ქვაც მხარზე, არ იმჩნევს, რომ მძიმეა, გაირბინა რამდენიმე ნაბიჯი წელში გაღუნულმა და ატყდა უცებ ერთი სიცილ-ხარხარი. მიბრუნდა პაპა და რასა ხედავს: ზოგი მებრე მიწაზე გორავს, ზოგს ორივე ხელით უჭირავს მუცელი, გუთნისდღდა კი თავისი მოკაუჭებული თითით ეძახის:

— დააგდე, შეიღო, ეგ ქვა და ამოდი აქ. დააგდო ის ქვა პაპამ და ავიდა ზევით.

ახარხარებული მეხრეები გარს შემოგხვივნენ. გუთნისდღამ მხარზე ხელი გადასდო და დაარიგა:

— ძალიან ყოჩაღი ბიჭი ხარ და დღეის ამას იქით ცოტა ფხიზლად იყავი, უნდა იცოდე, რომ გუთანს სალესავით არ ლესავენო.

* * *

მეც მახსოვს, ჩემს პატარაობას, მე და პაპა რომ სოფლის სალაყბოზე გავიდოდით, იქ ერთი მთლად გათეთრებული, ჯოხზე დაყრდნობილი მოხუცი მაშინვე ამას ჰკითხავდა ხოლმე პაპას:

— ბიჭო, გიორგი, აპირებთ თუ არა შენა და ის შენი წუწუკი გუთნისდღეა ჩემი სალესავის დაბრუნებასო.

პაპაჩემიც, ის პაპაც და სხვა პაპებიც იცინოდნენ, თავებს აქანქალვებდნენ, ჯოხებს აბაკუნებდნენ და ცრემლიან თვალებს ხელის ზურგებით იწმენდდნენ.

— ეჰ, ნეტავ იმ დროს, ნეტავ იმ დროს, არსენა ძიაო.—ამბობდა პაპა და თავზე მოფერებით მისვამდა ხელს.

კატა. კნუტი და გოჭი

მარი აბრამიშვილი

გადახვევია კატა თავის კნუტს,
ტკბილად ძინავს და კრუტუნებს:

— კრუტ, კრუტ...

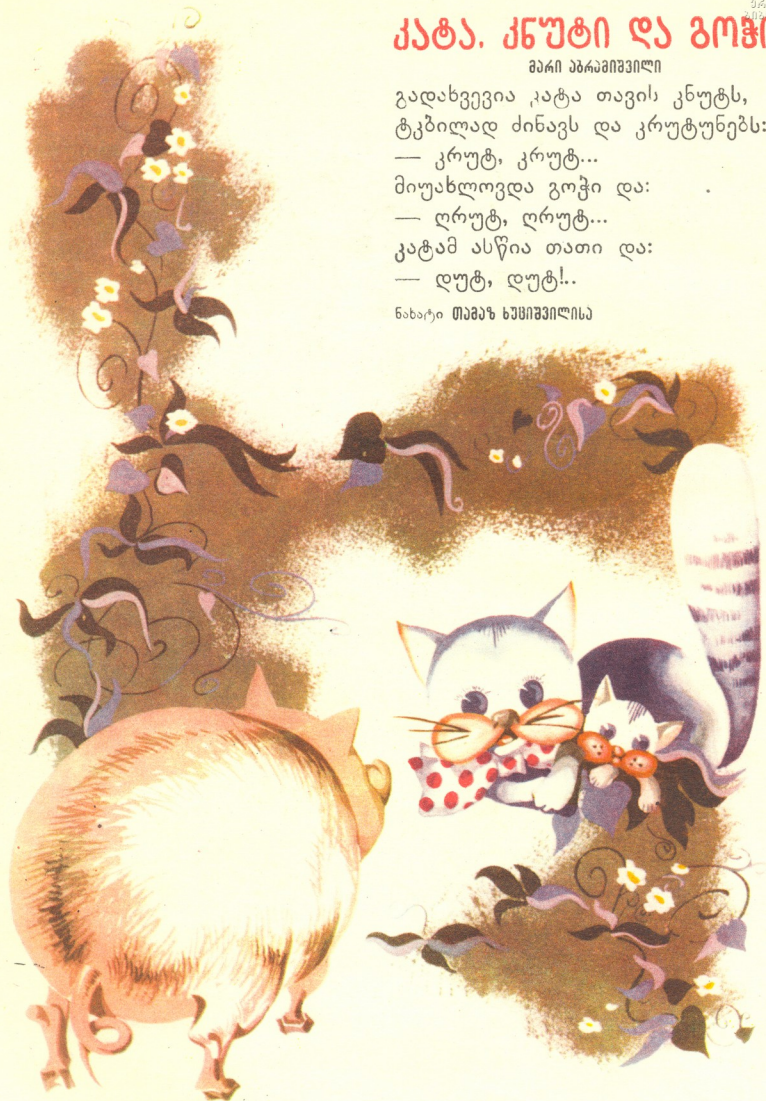
მიუახლოვდა გოჭი და:

— ღრუტ, ღრუტ...

კატამ ასწია თათი და:

— ღუტ, ღუტ!..

ნახარი თამაზ ხუციშვილისა

აგზავნი ერთი გიჟისა

გიგა სხელიდან გიჟპარა

სლომონ დეპრანაპოლი

ნახატები ზურბ კაპანძისა

გიგა ერთი თქვენი ტოლი და თქვენნაირი ბიჭია, მაგრამ ისეთი საკვირველება ჩაიდინა, მთელი ფოლადის ქალაქი აალაპარაკა, — უხაროდთ, რომ თავიანთ ქალაქში ასეთი ყოჩაღი, მამაცი და საზრიანი ბიჭი იზრდებოდა.

მაგრამ ვიდრე მის ამბავს მოგიყვებოდეთ, უნდა გავახსენოთ რა დიდი ქალაქია რუსთავი. ისეთივე მაღალი შენობები ღვას იქ, ისევე დაჭირიან ტროლიბუსები და მანქანები, როგორც ყველა დიდი ქალაქის ქუჩებში. ოციოდე წლის წინათ ქალაქის ადგილას ისეთი ტრიალი მინდორი იყო. კურდღლდი რომ წამოშტარაყო, სირბილით და იქანცებოდა და თავშესაფარს ვერსად ნახავდა. აი, მაშინ რომ გამოეჩინა გიგას ის საკვირველი საზრიანობა, ვის გაუკვირდებოდა, მაგრამ დღევანდელ რუსთავში. თუმცა სჯობს ყველაფერი თავიდან გიამბოთ.

ერთ დღეს გიგა მამიდასთან წაიყვანა დედამ. დილა იყო. ქალაქს ათოვდა. ფრთხილად მისრიალებდნენ მანქანები ქუჩებში და წყვილ ზოლს სტოვებდნენ მდნარ თოვლზე.

იარეს, იარეს, გადაიარეს ერთი ქუჩა, მეორე, მესამე და, მიადგნენ ქუჩისპირა დიდ სახლს.

ავიდნენ მესამე სართულზე, დარეკეს ზარი და, გიგას დანახვაზე, ვიყვარდეთ, მამიდამ გაიხარა.

— ბაზარში მივდივარ. — ეუბნება გიგას დედა გიგას მამიდას.

— გიგა აქ იყოს, სადამოზე მე წამოვიყვან. — ამბობს გახარებული მამიდა. აბა, რა გინდა სულ და გულო, რაც კი სათამაშოები ჰქონდა,

რაც კი ტკბილი ნუგებარი ეგულებოდა, ყველაფერი გადმოალაგა მამილამ. გიგამაც ითამაშა, ითამაშა და გული რომ იჯერა:

— შინ მინდა!—უთხრა მამილას.

ევედრება მამილა, ეფერება: ცოტა ხანიც მაცალე, უთოვბას მოვრჩები და წაგიყვანო, მაგრამ საქმეში ხარ!

— შინ მინდა!— თავისას არ იშლის გიგა,— ჩქარა, წამიყვანე!

— გინდა, საკერავ მანქანას ავიხდი და ატრიოლე.

— არ მინდა.

— წამოდი უთოვბაში მომეხმარე.

— არ მინდა.

— არც ტელევიზორი გინდა?—თვალეში გაუბრწყინდა მამილას,—აბა, წამოდი, რა გაჩვენო ტელევიზორში!

მამილამ ჩართო ტელევიზორი და ეკრანზე გამოჩნდნენ აფრიკის დიდი სპილოები, მიიზლაზნებიან და მიარხევენ გრძელ ხორთუმებს.

გიგა ტელევიზორს უყურებს. ტელევიზორის ხმა იქაურობას აყრუებს, ისმის მდინარის რაკრაკი, ალბათ სპილოები მდინარეზე გადადიან.

რა დამჯერე ბიჭია გიგა,—ფიქრობს გიგას მამილა,—როგორი ცნობისმოყვარეობით უყურებს ტელევიზორს.

გიგას მამილამ განელებული უთო ისევ ჩართო და გიგას შეეხმიაანა.

— გიგა.

არავინ აგონებს.

— ბიჭო, გიგა!

ჩამიჩუმე არ ისმის.

შეფიქრინებული მამილა მეორე ოთახში გავარდა, მაგრამ გიგა არც იქ იყო. მხოლოდ მისი პალტო და ქუდი ეგდო ტახტზე. სახლის კარი ღრიჭოდ იყო დარჩენილი. მამილა არც დაფიქრებულა, პირდაპირ ქუჩაში გავარდა.

ბიგა მიღისიში

ამასობაში, ქალაქში ერთი ამბავი ხდებოდა. დიდი თუ პატარა გაკვირვებული უყურებდა მარტოდმარტო მიმავალ უქუდი და უპალტო პატარა ბიჭს. ერთ ხანს ეჭვით უყურეს, იქნებ აქვე მეზობლად მიდისო, მაგრამ რაკი დაატყეს,

ეს უცხო ბიჭი შორ გზაზე იდგა, დაედევნენ და გააჩერეს.

— ბიჭო, ვისი ხარ?

— მამასი!—ამყად უპასუხა გიგამ.

— რა ჰქვია მამას?

— ვანო.

— რა გვარი ხარ?

— ბაზიარი.

— სად მიდიხარ?

— შინ.

— მეგრე, სად არის შენი სახლი?

გიგამ ამაზე ველარაფერი უპასუხა. ამასობაში უამრავმა ხალხმა მოიყარა თავი. ერთმა თქვა, მილიციას უნდა ჩავაბაროთ.

საიდანღაც მილიციელიც გაჩნდა, ხალხის გროვა გააბო და გიგას გამოეჭიმა:

— მოქალაქე, თქვენი საბუთები?

გიგას, რა თქმა უნდა, საბუთები არ ჰქონდა და მაშინვე მილიციაში წაიყვანეს. ახლა იქ დაუ-

წყეს დაკითხვა, მაგრამ გვარისა და სახელის მეტი ვერაფერი გაიგეს.

— რამდენი წლისა ხარ, შვილო?—ეკითხება გიგას ერთი უღვაშიანი მილიციელი და ეღიმება.

— ხუთის.

— ყოჩაღ! შენ ჰეი, ნიკო,—გადასძახა მილიციელმა სხვა მილიციელს,—ახლავე გაიქეცი და

ამ ბიჭს ტკბილეული მოართვი, მანამდე ჩვენ სამართს დავადგენთ.

ზის გიგა მილიციის სამორიგეოში და უყურებს ლამაზქულიან მილიციელებს, რომლებიც წამლადუწუმ შემობრბიან და გარბიან.

«რა იქნება ასეთი ქული მეც მარტოქონ!»—ფიქრობს გიგა.

ძია მილიციელები კი ისევ გარბი-გამობრბიან, ტლეფონებზე რეკავენ და პასუხობენ. ცოტა ხნის შემდეგ ის უღვაშიანი მილიციელი შემოვიდა, დაუძახა სხვა მილიციელს, ღიმილით რალაც უჩურჩულა და თან პატარა ქალღლის ნაგლეჯი მიაჩეჩა ხელში. მერე სამორიგეოდან ორივენი გავიდნენ და გიგა მარტო დატოვეს.

გიგა მიღიხიდან ბიპარა

მილიციის სამორიგეოში ისევ ის უღვაშია მილიციელი შემოვიდა, ღიმილით გააქნია თავი და მეორე მილიციელს გადაულაპარაკა:

— უყურეთ, კაცო, რა საკვირველი ბიჭი ყოფილა, აქედანაც გაპარულა. ნიკო, აბა, ჰე, მისამართი მანდა გაქვს და როგორც გითხარი, ისე მოიქეცი.

ამ დროს კი გიგა ისევ ქუჩაში მიცუხცუხებდა, უქულო, უპალტო მიაბოტებდა. გამგლეღამომგლეღნი ამჯერადაც გაკვირვებით უყურებდნენ, მაგრამ აღარ აჩერებდნენ, იღიმებოდნენ. ტაქსის შოფრები მანქანიდან თავებს ჰყოფდნენ, სიჩქარეს უკლებდნენ და ისინიც იღიმებოდნენ. გადაჭრა ერთი ქუჩა გიგამ, გადაჭრა მეორე და, აბა, მიაღწია თავის სახლამდე. ავერ დიდი გასტრონომი რომ არის, იმის თავზე, პირველ სადარბაზოში, მეორე სართულზე ცხოვრობს გიგა. აი, სადაცაა სადარბაზოში უნდა შევიდეს, რომ ამ დროს მილიციელი გამოეჭიმა წინ.

— მოქალაქე, სად ცხოვრობთ?—ეკითხება და თან ღიმილს ვერ იკავებს.

— ამ სახლში, ძია.—თითით ანიშნებს გიგა.

— კარგი, რაკი ასეთი საზრიანი ბიჭი ყოფილხარ, გაპატივით მაშიდასავან და მილიციიდან გამოპარვას. შენ ისეთი ყოჩალი ხარ, უსათუოდ მილიციელი გამოხვალ!

გიგა კი აღის კიბეებზე და ფიქრობს: «მილიციელები სულ ერთმანეთს ჰგვანან. ყველას ლამაზი ქული ახურავს.»

ცობნა ღალიანი

იამოზ გომეაგაპილი

მე-13 საუკუნეში საქართველოს მონღოლები შემოესივნენ. მათ მოსწეს მუფობა საქართველოში და თვითონ მიითვისეს მუფის უფლებანი. მეტად ავიწროებდნენ ხალხს, დიდ სარჯს ართმეოდნენ, მონურ მორჩილებას მოითხოვდნენ, ქვეყანას შველას უნდოდა, მაგრამ შველა ძალიან მსელი იყო, რადგანაც მტერს მტრისმეტად დიდი ძალა ჰქონდა.

აღმოსავლეთ და დასავლეთ საქართველოს საუკეთესო მამულიშვილნი შეიკრიბნენ ასალ-

ციხის ასლას და მუდგენენ ბჭობას, თუ რა გზით ეპყვლათ ქვეყნისათვის.

დადგინეს—ავჯანყებინათ ხალხი, შეეკრიბათ დიდი ჯარი და გაეღამქრათ მონღოლების წინააღმდეგ. ცოტნე დადინა მამინვე წავიდა სამეგრელოში ხალხის ასავჯანყებლად, სსეები კი ერთი დღით კიდევ დარჩნენ იქვე. სწორედ ამ დროს მოულოდნელად მოვიდა მონღოლთა რანსმი, შეიპერო იქ მოფი ქართველები და ტყვედ წაიყვანა.

ნახატო ზურაბ შორაჩიძისა

როცა ტუვეები მიიყვანეს მონღოლთა მბრძანებელთან, მან ბრძანა: — დაატიტვალეთ ეგვლანი, თოკებით შეუკარით მკლავები, წაუსვით ტანსე თაფლი და დასვით ზაზანაქება მსესე; დაე, ინტანკობდნენ მსინსკან და იტანჯობდნენ ბუშებისკანო.

გაიგო თუ აზრ ეს უბედურება ცოტნე დადიანსა, მაძინეუე კასწია მონღოლთა მბრძანებლის ბინისკენ. მან გაიარა მესხეთი, ანუ ახლანდელი ახალციხის მხარე, შემდეგ ჯა-

ვანეთი, ჩავიდა სომხეთს და შევიდა სომხეთს და დედაქალაქ ანისში. ერთ დიდ მოედანსე დაინახა ქართველი ტუვეები, რომლებიც გატიტვალეს, მკლავებშეკრული ისხდნენ მსინ გულსე და იტანჯობდნენ ბუშებისკან. სამინელმა წუსილმა შეაძრო ცოტნეს გპირული გული, როცა ამისთანა დამაძვირებელ მდგომარეობაში ნახა წარჩინებული ქართველები. მაგრამ ამასთან ნუგეპიც იგრძნო, რადგანაც დაინახა, თუ რა დირსეული ვაჟკაცობით იტანდნენ ამ სთავილო სსჯელს გპირი მამულიშვილები.

ცოტნე გადმოსტა ცსენიდან, მივიდა თავის მეგობრებთან და მსურვალედ მიესალმა; მაძინეუე ვაინადა ტანისძამისი, გატიტვალდა, თვითონეუე შეიკრა თოკით მკლავები და ჩაჯდა თავის მეგობრებს შორის დაღონებული. დიდად ანუგეუა წამებულნი ამხანაგის ასეთმა ერთეულებამ და სულგრძელობამ.

როცა ეს ამბავი მოახსენეს მონღოლთა მბრძანებელს, იგი მეტად გაცდა. დაჭკითხეს ცოტნეს მიხესი ასეთი სოცარი საქციელისა. ცოტნემ უპასუხა:

— ჩემი ამხანაგები უდანაშულო არიან. უდანაშულოთა დასჯა თუ შეიძლება, მეც მათთან ერთად დამსაჯეთო.

ამ სამაგალითო თავდადებამ დააჯერა მონღოლთა მბრძანებელი, რომ ქართველები მართალი იყვნენ და ბრძანა:

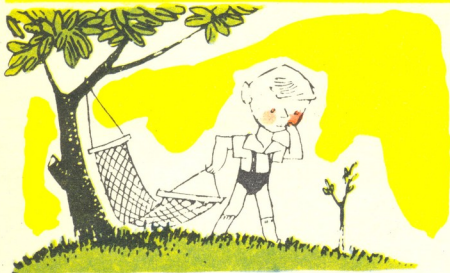
— რადგან ქართველები იმდენად სთნო და კეთილი ვოფილსართ, იმდენად ერთგული ერთმანეთისა, რომ შორეული საქერელოდან მოვიდა ეს დიდებული კაცი, რათა თავი გასწიროს მეგობრებისათვის, ამიტომ კენდობით თქვენ და გათავისუფლებითო.

ასე იხსნა სსელოფანმა მამულიშვილმა ცოტნე დადიანმა რჩეული ქართველები სსძინეული წამებისკან.

ანსორ აბულაშვილი

გელამ ჰამაკის მეორე ბოლო
სად გამოაბას?

აქ ერთი ხე შრიალებს მხოლოდ.
მაგრამ იქავე—ორ ნაბიჯზე,
დიდი ხის გვერდით,
ბალახებს შორის,
ყელს იღერებს პატარა ნერგი.
მოარბენინა წამში წყალი
სარწყავით გელამ,
წყალი ნერგს გაზრდის
და ჰამაკსაც გააბამს ხელად!

ნახატი კლ. აბოლაშვილი

კეთილი იხვი

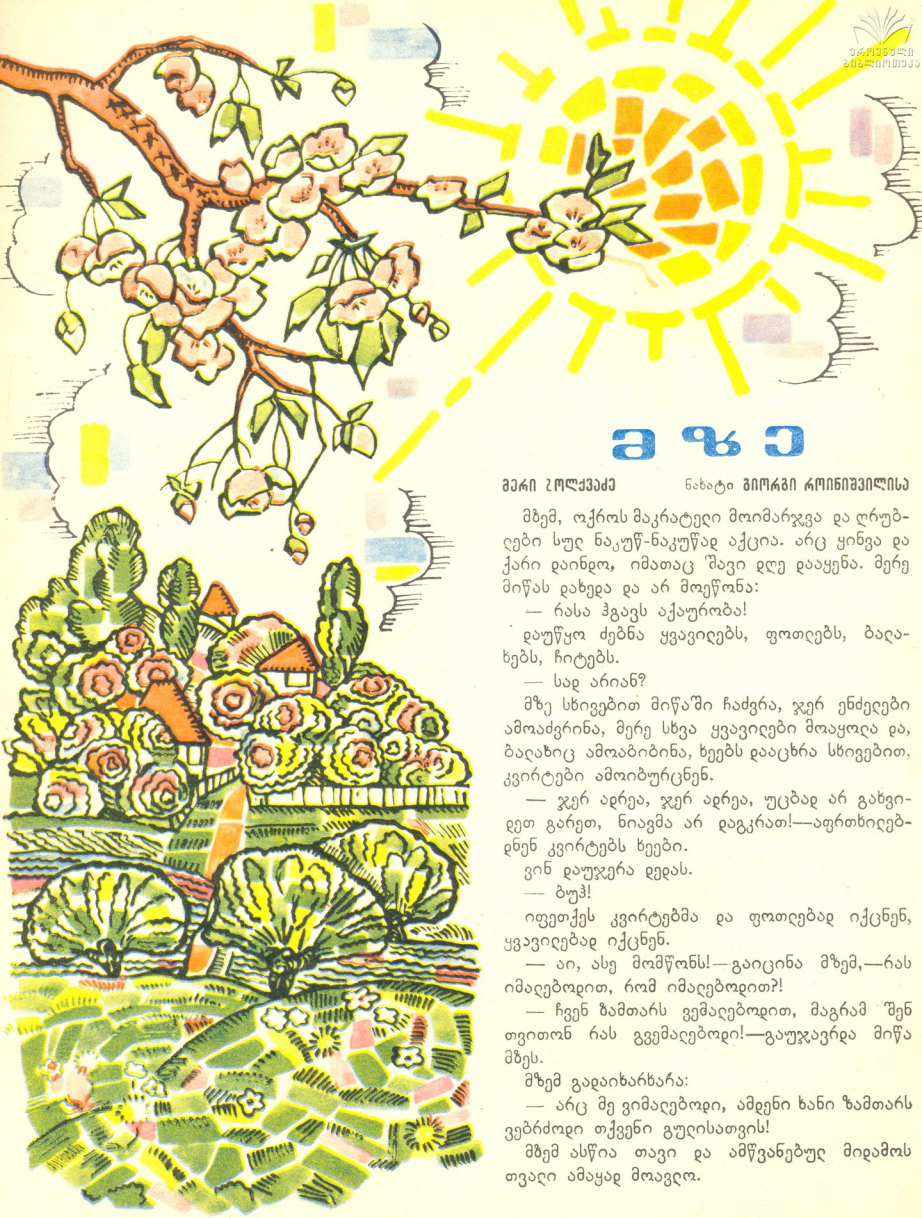
ლანიალ ჰარსი

მდინარეში გადაეშვნენ
წიკით და ჟრიაპულით...
მიღგაფუნებს ქარავანი,
ამაყი და მხიარული.

წიწინებენ,
ჟივჟივებენ,
ვინ თქვა, თითქო ვიძირებით...
დედა იხვზე კრუხი ზის და,
ჭუჭულებზე—წიწილები.

თარგმანა შოთა ნიჟინიძე

აზა

მარი ულუპაძე ნახატი ბიორკრი კოინიხვილიძისა

მზემ, ოქროს მაკრატელი მომინარჯვა და ღრუბ-
ლები სულ ნაკუნ-ნაკუნად აქცია. არც ყინვა და
ქარი დინდო, იმათაც შავი დღე დააყენა. მერე
მიწას დახედა და არ მოეწონა:

— რასა ჰგავს აქაურობა!

დაუწყო ძებნა ყვავილებს, ფოთლებს, ბაღა-
ხებს, ჩიტებს.

— სად არიან?

მზე სხივებით მიწაში ჩაძვრა, ჯერ ენძელები
ამოაძვრინა, მერე სხვა ყვავილები მოაყვოდა და,
ბაღაბიც ამოაბიძინა, ხეებს დააცხრა სხივებით,
კვირტები ამოიბურცენა.

— ჯერ ადრეა, ჯერ ადრეა, უცბად არ გახვი-
დეთ გარეთ, ნიაგმა არ დაგკრათ!—აფრთხილებ-
დნენ კვირტებს ხეები.

ვინ დაუჯერა დედას.

— ბუჰ!

იფეთქეს კვირტებმა და ფოთლებად იქცნენ,
ყვავილებად იქცნენ.

— აი, ასე მომწონს!—გაიცინა მზემ,—რას
იმალებოდით, რომ იმალებოდით?!

— ჩვენ ზამთარს ვემალებოდით, მაგრამ შენ
თვითონ რას გვემალებოდი!—გაუჯერდა მიწა
მზეს.

მზემ გადაიხარხარა:

— არც მე ვიმალებოდი, ამდენი ხანი ზამთარს
ვებრძოდი თქვენი გულისათვის!

მზემ ასწია თავი და ამწვანებულ მიდამოს
თვადი ამაყად მოავლო.

სწავლული კაცა

იტალიური ზღაპარი

ოდესღაც პალერმოში ერთი ტრაბახა ბატონი-შვილი ცხოვრობდა. ეს ბატონიშვილი სულ იმის ბაქიბუქში იყო, მთელ ქვეყანას ჩემს დუდუკზე ვაცეკვებო. მართლაც და საოცარი ამბები ხდებოდა მის სასახლეში:

ცხენს ხორცის ქამა ასწავლა, ძალი თივას ცოხნდა, ვირი დაირაზე უბარტყუნებდა ჩლიქებს და დავლურს უვლიდა.

ბატონიშვილი დიდად ამაყობდა თავისი სწავლული კაცით.

ფაშვამა თავსაბურებითა და შავი მოსასხამებით მორთულმა ათმა მეცნიერმა ათი წელი შესწირა იმას, რომ ბატონიშვილი ყოველად განსწავლული ყოფილიყო. თავად კი ათჯერ მეტი ჯაფა გასწია, ვიდრე ათმა მეცნიერმა იმ ათ წელიწადში, რათა კაცას კატობისა აღარა შეტყობოდა რა და გონიერ არსებად ექცია. როცა საწადელს მიადწია, მეგობრებს უხმო:

— ხვალ ვასშამზე მიწვიეთ და ნახეთ, რომ დედამიწის ზურგზე არაფერია შეუძლებელი, თუ კაცი მოინდომებს. ამას ჩემი სწავლული კაცა დაგიმტკიცებთო.

ნახტი თანგზ სამსრქაძისა

მეგობრები დათანხმდნენ. ერთმა მათგანმა, ყველაზე ჰკვიანმა, გაიფიქრა: რახან საქმე კატაზეა, ურიგო არ იქნება, თან ერთი თავიცი გავიყოლიოთო. და, ასეც მოიქცა.

მეორე დღეს ყველამ თავი მოიყარა სასახლის უზარმაზარ დარბაზში. დიდებული სუფრა იყო გაშლილი. მაგიდის შუაგულში ქანდაკივით დაყუნცულიყო სწავლული კატა და თათებში ანთებული კელაპტარი ეკავა.

როგორც კი სტუმრები მაგიდას მიუსხდნენ, მსახურებმა მაშინვე იწყეს ოქროს სინებზე დალაგებული ათასგვარი ნანადირევისა და ნირნირი თევზეულის შემოტანა.

იხეთი სურნელი დაღვა, რომ წვეულებს ნერწყვით ავესოთ პირი.

კატა? კატას წარბიც არ შეუხრია, თვალიც არ დაუხამხამებია, ბალანიც არ შეტოკებია: კელაპტარ-მომარჯვებული კვლავ ქანდაკივით უძრავად იჯდა ფეხმორთხმული.

ბატონიშვილმა მედიდურად გადახედა სტუმრებს.

— რას გუუბნებოდით, ბატონებო, აბა, ერთი შეხედეთ! განა უოვლის შემძლე არა ვარ!

— უდავოდ, უდავოდ!

— რა თქმა უნდა, რა თქმა უნდა!

— ნამდვილად!— იყვირეს აღფრთოვანებულმა სტუმრებმა.

ერთი მათგანი დუმდა მხოლოდ. მან გვერდით ფარშვანგის ფრთებით შემკული ფართოფარფლიანი ქუდი მოიღო და შიგ თავიცი შეუშვა. თავგმა იგრძნო თუ არა თავისუფლად თავი, ქუდიდან ცხვირი გამოჰყო და უღვაშები ააცმაცუნა.

ბატონიშვილმა რაც ჯაფა გასწია კატის გასაწვრთნელად— ეს გახსოვთ ალბათ! ჰოდა, კატამ ყველაფერი ერთბაშად გადაყარა წყალში:

კელაპტარი გვერდზე მოისროლა, ისკუპა, მილენ-მოლენა კურქელი, სტაცა პირი თავგს და, კულპრეხილი გარეთ გაშპა.

ბატონიშვილს ნაცარში ჩაუფარდა კოვზი: ერთ კატას ვერაფერი მოუხერხა და აბა, მის უოვლის-შემძლეობას ვინ დაიჯერებდა!

გაღმთაქართულა პლიშარ მიორბაქი

შაქარყინული

ნიკოლოზ ნოსოვი

ნახატები ელ. აგგოკაძისა

დედა წასასვლელად მოეშალა:
— მიშკა, აბა, შენ იცი, მე მივიღივარ და წესიერად იყავი. არ იცვლქო, ხელი არაფერს ახლო. თუ ყველაფერს შემისრულებ, სამაგიეროდ დიდ, წითელ შაქარყინულს მოგცემ, — დაუბარა მიშკას.

დედა წავიდა. მიშკა ჯერ მართლა კეკიანად იყო: არც უცვლქია და არც არაფრისთვის უხლია ხელი. მერე კი, მხოლოდ სკამი მიდგა ქურქლის კარადასთან, ზედ აძვრა და კარი გამოაღო. შეიქვიტა კარადაში, — ხელს არაფერს ვახლებ, მხოლოდ შევხედავო.

კარადაში საშაქრე იდო. მიშკამ აიღო საშაქრე და მაგიდაზე გადმოღვია. მოღი, ერთი, ვნახავ, ხელს კი არ ვახლებო, — გაიფიქრა ისევ.

საშაქრეს თავსახური ახადა და რას ხედავს, შაქრის ზემოდან რაღაც წითლად ანათებს.

— ვჰე, — თქვა მიშკამ, — შაქარყინული! ალბათ სწორედ ის შაქარყინულია, დედა რომ შემპირდა. — ჩაჰყო ხელი საშაქრეში და შაქარყინული ამოაძვრინა.

— ვაი, რამოდენია! — ჩაილაპარაკა, — რა ტკბილი იქნება!

მიშკამ ალოკა შაქარყინული და გაიფიქრა:

მოდი, ცოტას მოეწუნნი და ისევ შევინახავო, — მოწუნნიდა მიშკა შაქარყინულს, თან დააცქერდებოდა, მოაკლდა თუ არაო. ვერც კი შეამჩნია, როგორ დაილია შაქარყინული და ასანთის ღერს დაემსგავსა. მაშინ კი იკადრა და უკან ჩააბრუნა საშაქრეში. მერე თითები გაილოკა და შაქარყინულს დააცქერდა: მოდი სულ შევკამ. სულ ერთია, დედა მაინც შავ ღღეს დამაყრისო

მიშკამ ისევ ამოიღო შაქარყინული, პირში ჩაიღო და ის იყო, საშაქრე თავის

ადგილზე უნდა დავდგა, რომ თითებზე მიიყრა და ჭახი—იატაკზე მოაღინა ჭახანი, საშაქრე შუაზე გადაიხსნა, შაქარი კი დაიბნა.

„ვაიმე, დედა რას იტყვის!“—შეფშინდა მიშკას.

მიშკამ ნატყვები აიღო, ერთმანეთს მიაკოწიწა და საშაქრეც გამთვლდა. მერე შაქარი ჩაყარა და სულაც არ ემჩნეოდა, რომ გატყვნილი იყო.

თავსახურიც დაახურა და ფრთხილად შედგა კარადაში.

სალამოს დედაც მოვიდა.

— წესიერად იყავი?

— წესიერად ვიყავი.

— ყოჩაღ! სამაგიეროდ ახლა შაქარყინულს მიიღებ.

დედამ კარადა გამოაღო, საშაქრე აიღო და... ვაი, ამ აღებას! საშაქრე დიშალა. შაქარი დაიბნა...

— ეს რა არის? ვინ გატეხა საშაქრე?

— მე არ გამიტეხია, თვითონ გატყდა...

— ჰოო, გასაგებია! შაქარყინული სადღაა?

— შაქარყინული... შაქარყინული... შევკამე. წესიერად ვიქცეოდი და იმიტომ შევეკამე. მორჩა და გათავდა.

თარგმანი ლოლო პალაჟოკიჩია

რე უსი

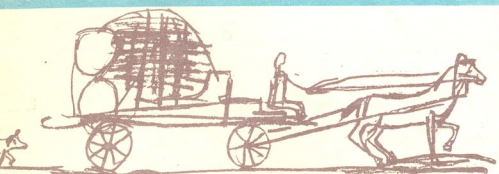
Illustration for a word game. It features a grid of images in white cutouts on a yellow background. The images include: a door, a bell, a flower, a cow, a pencil, a nut, a shovel, a door, a bell, a log, an owl, a flower, a pencil, a flower, and a nut. The letters 'რე უსი' are written in red above the images, and various punctuation marks like commas, double quotes, and apostrophes are placed around them to form words.

„მზე პირს იბანს“—ნახატი თათია ქერტილასა, 7 წლის, თბილისი.

„გახვირნება“—ნახატი ნინო ჩხაიძისა, 5 წ. თბილისი.

„სათიბიდან“—ნახატი ბესიკ გედევანიშვილისა, 7 წ. თბილისი.

0209/63

ეროვნული
გენერაცია

„კარუსელი“—ნახატი ნანა ზორნაშულისა, 5 წ. თბილისი.

„ფერია“—ნახატი საიდა კაბანაძისა, 6 ტყვარჩელი.